

Hoofdstuk 64

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie de uitdrukking: Nood leert bidden?

Ja, gedurende de oorlogsjaren 1940 – 1945 waren er veel mensen die naar de kerk gingen om te bidden voor vrede. Ook veel kinderen gingen in die jaren naar zondagscholen, waar van Jezus verteld werd.

Maar na de oorlog, toen de mensen meer geld gingen verdienen en een auto en een caravan kochten, gingen er steeds minder kinderen naar de zondagschool, want ze gingen met hun ouders mee naar de camping. De zondagschool werd meestal gehouden in een zaal achter de kerk.

In de verhalen uit de bijbel die nu aan de beurt zijn om aan jullie te vertellen, kenden de meeste Israëlieten de Heer niet meer, want hun ouders hadden hun kinderen niet meer verteld over de wonderen die God allemaal gedaan had. De oude verhalen over Abraham, Izaäk en Jacob, de verhalen over de uittocht uit Egypte, de woestijnreis, de verovering van het land Kanaän kenden de mensen niet meer.

En de wetten van Mozes? De meeste mensen hadden er nog nooit van gehoord, laat staan dat men ze in praktijk bracht en probeerde er naar te leven. In het land Israël was een cultuur ontstaan, waarin de rijke mensen leefden ten koste van de armen.

Lieve kleinkinderen, die oude wetten van Mozes waren zo slecht nog niet.... Nee, ze waren juist heel goed!

Hoofdstuk 64 - Ehud - Richteren 1, 2 en 3

Die wrede burgeroorlog was veel jaren verleden tijd. In het stamgebied van Benjamin groeide een nieuw geslacht op. Ze waren nog wel klein in aantal, maar de kleinkinderen van die zeshonderd mannen op de rots van Rimmon mochten er zijn! Het waren intelligente en dappere jongelui, die van wanten wisten.

Niet alleen in het land van Benjamin was alles veranderd, maar ook bij de andere stammen van Israël. De oudsten van de twaalf stammen kwamen niet meer bijeen in een grote volksvergadering in Mizpa. Ze hielden niet meer voor de Heer bij de tabernakel in Silo. Er ging niet meer een leger, bestaande uit mannen van alle stammen naar een stad vol met onrecht, om die te bannen, te vernietigen.

Nee, in deze tijd stuurde de vijand zijn roversbenden naar de woongebieden van Juda en Benjamin en plunderden de schuren in het land van Efraïm.

Al veel lange jaren zat de koning van Moab, Eglon was zijn naam, op de troon in de stad Jericho. En in het dorpje Gilgal, daar dicht in de buurt aan de grote weg naar de bergen, stonden zijn afgodsbeelden.

Elk jaar opnieuw moesten de Israëlieten hem schatting brengen. Dat is belasting in natura betalen: zilver, vruchten van het land en dieren. En wanneer ze niet op tijd betaalden, dan kwamen de soldaten van koning Eglon een handje helpen. Zij namen dan nog meer mee als officieel betaald moest worden. De boeren werden al armer, hun kudden dieren elk jaar kleiner.

En dit was nu al het achttiende jaar dat er schatting betaald moest worden. De onderdrukking werd zo erg, dat het bijna niet meer uit te houden was.

Het was hun eigen schuld dat het er zo toeging in Israël. *Want het leek net alsof het volk Israël niet meer Gods eigen volk was.* Overal in het land rookten de altaars voor de afgod Baäl en bijna elk dorp had zijn eigen asjera, dat is een houten beeld ter ere van de godin Astarte.

Bijna niemand ging meer naar de heilige feesten in Silo. Maar tijdens de zwoele zomernachten vierden de jongelui hun wilde feesten ter ere van Astarte. De offerdiensten aan de Baäls was al erg, maar wat er tijdens die nachten onder donker ruisende bomen gebeurde, was nog veel erger. Het hele land werd er door ontheiligd.

Overal in het land rookten de altaars voor de afgod Baäl.

Natuurlijk was dit niet zomaar in één keer gekomen. Heel langzaam was het begonnen. In de tijd toen Jozua nog leefde begon het al, maar na zijn dood was het erger geworden. Er waren wel mensen die de Heer trouw bleven dienen en nooit aan die afgodendiensten meededen. Zij waarschuwden de afgodendienaars, maar de meeste mensen wilden niet naar hen luisteren.

En al snel was het van kwaad tot erger gegaan. De straf van God was gekomen. De koning van Mesopotamië stuurde zijn leger en onderdrukte het volk Israël veel jaren lang. In hun grote nood had het volk Israël de Heer aangeroepen en om Zijn hulp gevraagd. En God had hun een bevrijder gegeven. Othniël, uit de stam van Juda had het volk opgeroepen tot de strijd en de vijand het land uitgejaagd. Daarna was hij nog veel jaren de leider en Rechter van de Israëlieten geweest. Gedurende zijn leven diende het volk de Heer, maar na zijn dood ging het al weer heel snel verkeerd en werd het erger als ooit tevoren.

En toen was dat kleine Moab gekomen, samen met de Ammonieten en de Amalekieten. Ze hadden het leger van Israël verslagen en de stad Jericho bezet. Wanneer alle stammen van Israël gezamenlijk tegen het leger van Moab gevochten hadden, misschien hadden ze het wel kunnen winnen. Maar het volk Israël was geen eenheid meer. Elke stam vocht voor zichzelf en liet de ander aan zijn lot over. Met als gevolg dat nu koning Eglon van Moab zijn paleis in de stad Jericho had en dat het volk Israël hem schatting moest betalen.

Maar nu was de rek eruit. De boeren waren arm en hun schuren leeg. In deze uiterste nood begonnen ze weer tot de Heer te bidden. Ja, nood leert bidden. De mensen braken hun Baäl altaren af en kapten de asjera's omver. En daarna werd overal in het land weer aan de Heer geofferd. Ze wisten heel goed, dat ze Gods hulp en zegen niet verdiend hadden, maar toch riepen en smeekten ze de Heer om hulp. Ook deze keer baden ze niet vergeefs. God gaf hun een nieuwe leider en rechter.

Ehud heette hij, een man uit de stam van Benjamin. Niemand als hij wist hoe erg de toestand in het land was. Al weer een aantal jaren achtereen hadden de oudsten van zijn stam hem de opdracht gegeven om de schatting op te halen en die naar Jericho te brengen.

De schatting moest Ehud naar koning Eglon brengen.

Zelf had hij voor koning Eglon de dieren van zijn stamgenoten moeten uitzoeken, het zilver moeten opeisen en ook de lekkerste vruchten. En elke keer weer wanneer hij met de 'buit' voor de koning stond en deemoedig vroeg of 'Zijne Majesteit' het 'geschenk' van de stammen wilde aannemen, werd zijn haat groter. Hij kon hem wel vermoorden, die trotse, zwaarlijvige koning in zijn prachtige mantel daar op die troon. Hij kon door zijn troon wel heen zakken, zo zwaar en dik was hij.

Maar wat kon een man als hij, zonder wapens tegen hem beginnen? Ook stonden overal soldaten die de koning moesten beschermen. Ehud beseftte, ja wist heel goed dat hij en zijn volksgenoten in de macht van deze koning waren.

Maar hij wist ook dat dit het laatste jaar zou zijn. Er was veel veranderd in het land Israël. Aan de Baäls werden niet langer offers gebracht. De Heer werd weer gediend. Ook wist Ehud dat er veel jonge mannen wachtten op een oproep tot de strijd. Alleen, het ontbrak hen aan een leider. Aan een man die hen voor zou gaan in de strijd. Geen priester had hem de opdracht gegeven, geen engel had hem geroepen, maar diep in zijn hart wist hij dat hij dit moest hij doen. Het zou moeilijk worden, *maar Ehud geloofde dat God hem zou helpen.*

Lang had Ehud nagedacht op welke manier hij de vijand het beste kon aanvallen. Eerst had hij gedacht dat hij boden door heel het woongebied van de stammen Efraïm en Benjamin moest sturen met de oproep om in opstand te komen. Maar Jericho was dichtbij en de kans was erg groot dat koning Eglon het te weten zou komen en de opstand zou neerslaan, nog voordat die begonnen was.

Maar, als het hem zou lukken om koning Eglon onverwachts te doden, dan zouden zijn soldaten niet weten wat ze zo snel zouden moeten doen. En voordat er een nieuwe koning uit Moab hier zou zijn, zou hij alle tijd hebben om met zijn mannen een aanval te wagen. Daar kwam bij, wanneer de mannen van Israël zouden weten dat koning Eglon dood was, zouden ze hem eerder komen helpen.

Toen de oudsten van de stam Benjamin hem dat jaar weer vroegen om de schatting, de belasting naar Jericho te brengen, stond zijn besluit vast. Hij zou met eigen hand de tiran doden. Liever was hij met een groot leger opgetrokken om de vijand te verslaan, maar het kon niet anders. Het ging om zijn volk, het ging om de eer van Israëls God. Ehud geloofde dat het hem zou lukken. Maar stel dat hij gedood zou worden tijdens deze actie, dan was sterven nog altijd beter dan deze schande.

In het geheim maakte Ehud alles klaar voor de aanslag. Hij nam een kort zwaard van nog geen 45 centimeter en sleep die aan beide kanten. Dat dodelijk wapen gespte hij onder zijn kleren vast, op de rechterheup. Het kwam goed uit dat hij linkshandig was, zoals meer stamgenoten. Op deze manier zou in het paleis van de koning niemand er erg in hebben dat hij een wapen onder zijn kleren droeg.

Ze hadden een goede reis met hun ‘buit voor de koning’ naar zijn paleis in Jericho. Toen alles afgegeven was en de koning vriendelijk geknikt had dat het zo goed was, was Ehud met alle andere dragers het paleis weer uitgegaan. Straks zou hij terugkomen en zijn ding doen....

Hij vergezeldde zijn helpers tot aan de afgodsbeelden in Gilgal en zei tegen hen dat ze maar zonder hem verder moesten gaan, omdat hij met de koning nog iets te bespreken had.

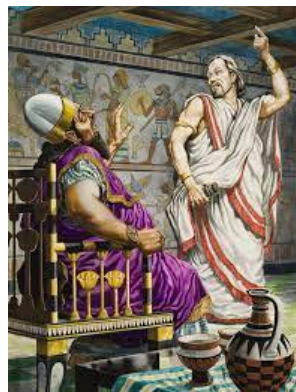
Het was al twaalf uur geweest toen Ehud voor de tweede keer het paleis binnenging. Koning Eglon was niet meer in de koningszaal maar boven in zijn dakkamer. Daar zat hij 's middags vaker, vooral wanneer het erg heet was in het broeierige dal van de rivier de Jordaan. Een paar soldaten van de koning waren bij hem. De schildwachten, die Ehud wel kenden - ze hadden hem die dag ook al eerder gezien - lieten hem direct passeren en wezen hem zelfs de trap naar boven. Niemand had er erg in dat hij een wapen onder zijn kleren droeg. Rustig liep Ehud naar boven. Niemand zag aan hem dat hij iets van plan was. Op het platte dak, op gepaste afstand van de kamer van de koning, bleef hij eerbiedig staan. Koning Eglon zag hem en knikte. Hij mocht binnenkomen.

‘Koning, ik heb een geheime boodschap voor u.’

De koning wenkte en al zijn dienaren gingen de kamer uit en namen de trap naar beneden. Vastbesloten stapte Ehud naar voren. Nu stond hij vlak voor zijn vijand. Stil zat de koning daar in zijn mooie koningsmantel. Machtig en vreselijk dik vroeg hij hijgend wat voor mooie boodschap Ehud had.

Hij moet gaan staan, dacht Ehud. Zo kan ik hem nooit goed raken. Hij boog zich voorover en sprak: *‘Ik heb een boodschap van God voor u.’*

De koning zuchtte. Nu moest hij in die hitte ook nog gaan staan. Ja, want zelfs een koning kan niet zittend een boodschap van God aanhoren. Met veel moeite stond hij eindelijk. Waarom zei die Israëliet nu niks? Waarom taste hij met zijn linkerhand onder zijn kleren? Had hij misschien een brief, die hij voor moest lezen? En toen zag hij het.... Ehud scheurde het zwaard uit de schede en stak het met alle kracht die hij had in de dikke buik van de koning. Hij zag hem vallen. Eglon had geen tijd meer om hulp te schreeuwen....

Eglon had geen tijd meer om hulp te schreeuwen....

Vlug liep Ehud naar de deur van de dakkamer. Zijn hart klopte wild van blijdschap, maar nu moest hij kalm blijven, want anders zou alles nog mislukken. Hij liet de deur achter zich dicht in het slot vallen en koelbloedig liep hij de trap af. De schildwachten bij de poort lieten hem doorgaan en ook in de straten van Jericho dwong hij zichzelf om rustig te lopen. Hij was al een vrij ver buiten Jericho toen hij het op een lopen zette, zo hard als hij nog nooit eerder in zijn leven gelopen had....

In het paleis van koning Eglon wachtten zijn dienaren eerbiedig, tot hun heer hen zou roepen. Je mag niet ongevraagd en zonder toestemming de kamer van een koning binnengaan. Misschien had hij het te warm gehad of dacht hij na over de boodschap van die Benjaminit.

Langzaam ging de tijd voorbij. De ergste hitte van de middag was al voorbij en nog steeds riep de koning hen niet. Tenslotte durfden ze niet meer te wachten. Met een grote houten sleutel draaiden ze de deur van het slot. Eerbiedig liepen ze over de drempel en daar zagen ze het! Voor zijn hoge troon lag de koning in zijn eigen bloed, dood op de grond. Die Israëliet! Wild sprongen ze overeind en sloegen alarm. Maar Ehud was al ver weg. Geen soldaat van Moab zou hem nog in kunnen halen.

Terwijl boden met het doodsbericht van hun koning naar Moab reisden en alle inwoners van de stad Jericho overstuur en in de war waren, riep Ehud de mannen van Benjamin en Efraïm op ten strijde. Ze kwamen allemaal en in een wilde stormloop namen ze de stad Jericho in. Het hele leger van Moab vluchtte naar de Jordaan. Maar op de enige plek (doorwaadbare plaats) waar ze de rivier konden oversteken, stonden de mannen van Efraïm. Niemand kwam er door.

Van al die duizenden wrede vijanden kwam er niet één weer thuis.

Tachtig lange jaren was er vrede in het land van Israël.

Tachtig lange jaren was er vrede in het land van Israël.